

„Mati, pa ga pustite, naj gre; morda ga bo uslišala Marija, in boste spet zdravi,“ zaprosi še Nežica.

„No pa pojdi, ljubo dete, in goreče moli!“ vzdihne bolnica.

Vesel je bil dobri otrok. Če bi ne bili mati bolni, bi bil vriskal same radosti. Objel je mater in poljubil. In tudi mati je bila vesela: solza radosti ji je zablestela v očesu, da ima tako dobra otroka. In kaj bi ne bila vesela? Saj je največje veselje za mater, če vidi, da so njeni otroci dobri in da ji materino ljubezen plačujejo in povračujejo z nežno in hvaležno otročjo ljubeznijo, ki pa materine ne doseže nikdar, naj je še tako velika.

(Dalje.)

Smo šolarji mladi . . .

Smo šolarji mladi,
učimo se rádi,
ubogamo vse.
Vse črke že brati,
števila pisati
umejemo že.

Po uku, po šoli,
čez gore, čez doli
razidemo se.
V pomladnem smo krasu,
v najzornejšem času,
oj ure zlaté!

Ko pómrad ta mine,
mož, strt bolečine,
se vleže na noč.
Obuja spomine
na jasne davnine —
a radost je proč:

Mokriški

